

Ἄσε στή λησμονιὰ τῆς ἀγκαλιᾶς σου
νὰ γείρω τὸ σβησμένο μου κεφάλι.
Σκουτάρι ἄς εἶν' τὰ χέρια τὰ δικά σου
γιὰ τὴ βουὴ τοῦ κόσμου καὶ τὴ ζάλη.

Σὲ τέτοιο μέσ' ἀπάνεμο λιμάνι
ἓνα φιλι ἀγαθό, θερμὸ ἓνα χᾶδι,
ἄς ἔρθῃ τὴν ψυχὴ μου νὰ μαράνη
κι ἄς τὴν ἐπροβοδίση ἀργὰ στὸν ἄδη.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΜΟΝΟΚΟΝΤΥΛΙΕΣ

ΚΑΣΤΡΟ

Συντρίμια, μπάλες, σίδερα, σκόρπια μακριὰ ἀπ' τὴ χώρα,
Κάποιαν ἀνήμερη σφαγὴ θυμίζουσι ἐδῶ πέρα.
Κ' ἡ Γίς, μάννα πονετικιά, ὑψώνει χλόη τώρα
Νὰ κρύψει τάνομήματα ἀπ' τὸν Τρανὸ Πατέρα.

ΦΥΛΑΚΗ

Ὅργη καὶ ὀλοσκότεινη τῆς φυλακῆς ἡ τρύπα,
— ὦ! τὴν ἀσκήμεια πρὸς τὸ φῶς ξεχύνει σὰν κρατήρας.—
Λὲς τρομαγμένος ὁ ἄγνος ἥλιος ἀποτραβιέται
Ἄπ' τὰ κλεισμένα θύματα τοῦ Κόσμου καὶ τῆς Μοίρας.

ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ

Σὰν ξωτικό καὶ σὰ στοιχειό, κι ὅ,τι ἀπέθαντο εἶναι,
Χρόνια τὰ Ἑλληνικὰ βουνα σὲ εἶδαν νὰ διαβαίνεις,
Κόδμε, Ἰχιλλέα, Ἀλέξανδρε, Ἀκρίτα, Κωσταντίνε.
Λένε πὼς ἔμαρμάρωσες τώρα, μὰ δὲν πεθαίνεις.

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Πίσω μιὰ Ἑλλάδα ἀγύριση—αὐτὴ θάμα τοῦ κόσμου!—
Μιὰν ἄλλη σὰ γερὸ κορμὶ τὴν ξαγναντέβω μπρός μου.
Κ' εἶταν ἐγὼ νὰ γεννηθῶ στοῦ ξεπεσμοῦ τὰ χρόνια,
Νὰ σκάβει με ἡ ἀρρώστεια τῆς κ' ἡ ξένη καταφρόνια.

ΠΙΚΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Θαμένη σου περνᾷ ἡ ζωὴ—ὦ! τὴν πικρὴ ἀσκημάδα!—
Σὲ κάποιον πού ἀνοίχτηκε στὰ στήθεια σου Καιάδα;
Μαῦρο κορίτσι! Μοῦρχεται ὁ ξένος λογισμός,
«Κάλλιο νὰ εἶναι ὁμορφος κανεὶς παρὰ καλός».

ΦΙΛΩΔΟΞΙΑ

Τὰ ταπεινὰ τὰ μίσησες καὶ τὴ ζωὴ τὴ στείρα.
«Λησμονημένος μὴν περνᾷς καὶ ἄδοξος μὴ γέροντις»,
Σοῦ κράζει ἀμαρτωλὴ φωνὴ μὲ μιὰν ἀνάτα πύρα.
«Ἄφου δὲ δείχτηκες Χριστός, Ἡρόστρατος νὰ γένεις!»

ΣΤΟΥΣ ΠΕΘΑΜΕΝΟΥΣ

Στοὺς τάφους σας προσκνητηῆς, λουλούδια νὰ σᾶς φέρω
Δὲν ἔρχομαι. Εὐλαβικὰ καντὶλι δὲ σᾶς καίω.
Μὲς τὴν καρδιά μου δὲ χωρεῖ χαρὰ ἢ λύπη τώρα,
Κ' ἡ χάρη δὲ μ'ἀπόμεινεν ἀκόμα οὐδὲ νὰ κλαίω.

ΨΥΧΑΡΗΣ

Προφήτες τοῦ τοίμασανε τὴ στράτα καὶ προδρομοί
Καὶ δὲν περνᾷ σὰ βασιλιάς καὶ σὰν κατακτητῆς.
Ἐνα σταυρὸ σηκώνοντας καὶ τῆς Φυλῆς διωγμένος
Τραβάει πρὸς τὸ Γολγοθᾶ ὁ Ἀναγεννητῆς.

Πάτρα, 1912

ΜΕΝΙΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

ETTORE MOSCHINO

ΤΡΙΣΤΑΝΟΣ ΚΑΙ ΙΖΟΛΗ^(*)

ΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ (ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ θυμό.)

Σκάσε, τρελέ, — Ξεδιάντροπε!

ΤΡΙΣ.

Καὶ τούτη,

δὲν τὴ λατρεύεις τὴν καλὴ κυρά σου;
καὶ δὲν τὴν ἔχεις σκλάβο; Τὸ ρηγάτο
δὲ μοῦδωκες, καὶ μ' ἔκαμες σεργούνη;
Κ' ἡ μούρη αὐτὴ δὲν εἶναι ἢ πιὸ κακούργα
στοὺς διαλεχτούς σου μέσα τοὺς βασσάλους;
(Γυρῶζει καὶ δείχνει τὸν Ἀντρέττο. Ὁ
Ρήγας γελᾷ δυνατὰ καὶ καλόκαρδα.)

P M

Χά, χά! Μ' ἀρέσει μὲ τὰ μέτωρά του!

ΑΝΤ.

Δαγκάνει! — Κύρ Ἀντρέττο, ἐσὺ τί λέγεις;
(μὲ σκληρὸ τόνο.)

P M

Λέγω, καλέ μου ἀφέντη, ἂν μοῦ τὸν δώκης,
θὰ τὸν τραβήξω ἀπ' τὰ τσουλούφια πάνου
στὸν πύργο τὸν ψηλό· θὰ τὸν κρεμάσω
σὲ μιὰν ἀντέννα, σὰν κλαμένο μίμο,
καὶ στὴν ἀνεμοζάλη καὶ στίς μπόρες
θὰ παραδέρνη, σκιάχτρο γιὰ τοὺς μπούφους
τοὺς γουρλομάτες καὶ τίς νυχτερίδες!

P.M.

Μοναδικὸ τάστειο! — Καὶ σύ, καλή μου,
(Πρὸς τὴ Ρήγισσα.)

ΙΖΟΛ.

νὰ σοῦ τὸν δώσω, τί λὲς νὰ τὸν κάνης;
Εἶναι τρελός, ἀλήθεια· μὰ τὸν τρέμω!
Ἄφησε νὰ πηγαίνω!

ΤΡΙΣ.

(προχωρεῖ, ζυγώνοντας πρὸς τὴν Ἰζόλη.)

Ἄχι, καλή μου
ρήγισσα, μὴ μοῦ φύγης! μὴ μ' ἀφήσης!
μὴ μὲ καταφρονέσης! σὲ ἱκετεύω!
Δὲς με ἴσα μέσ' στὰ μάτια, καὶ στοχάσου!
Δὲν τὴ θυμᾶσαι τὴν κόκκινη μέρα,
ποῦσφαξα γὼ τὸ δράκο, καί, ὄλη σπλάχνος,
στὰρχοντικό σου μέσα ἐσὺ μ' ἐδέχτης;
καὶ φώναζες: «Μητέρα! βάγιες! ἄβρες!
τὰ μπάλαμα ἐτοιμάστε τὰ σωτήρια,
τὸ νηπενθές, τὸν αἰμοστάτη! Θέλω
νὰ γιάνω τὸν ἱππότη, τὸ λεβέντη,
ποῦναι ἀπὸ γένος μέγα!» ὦ ξεχασμένη.
δὲν τὸ θυμᾶσαι;

ΙΖΟΛ.

Ἄνοστε μυθολόγε!

ΤΡΙΣ.

Τί θέλεις νὰ θυμοῦμαι; Δὲ σὲ νοιώθω!

ΤΡΙΣ.

Κι ἄρχισα ἐγὼ νὰ ταξιδεύω τότε
στὰ πράοι' ἀκρογιάλια τοῦ γιαιοῦ σου,
καὶ ἀρμόνιζα τὸ βράδυ στὸ λαγοῦτο
γλυκόλαλα τραγούδια. Στῶν κυμάτων
ἀπάνου τὸν ἀφρόν ἢ μελωδία
κυλοῦσε ἢ τολμηρή, καὶ μὲ τῶν ἀστρων
χόρευε τὸ χορὸ· μὰ τὴν αὐγούλα,
στὸ γαλανὸ τὸ πέλαγος ἀπάνου,
ἔδειχνες σὺ τὴ ρόδινη μορφὴ σου,
καὶ μ' ἔκραζες! — Θυμᾶσαι;
(Σιγοτραγουδεῖ ἓνα γλυκὸ καὶ θλιβερὸ σκοπὸ.)

(*) Κοίταξε ἀριθ. 463, 464, 465, 466 καὶ 467.